

[Hilmar Baunsgaard.]

økonomiske bidrag til tidligere franske koloniområder uden at opnå noget til gengæld i form af støtte til de tidligere engelske koloniområder. Prøver man et øjeblik at erindre sig omfanget både befolkningsmæssigt og geografisk af de tidligere engelske kolonier, så får man også en fornemmelse af den økonomiske størrelsesorden. Allerede de nuværende langt mindre opgaver til de eksisterende fællesmarkedsudviklingsområder stiller jo milliardkrav. Med andre ord: hvis Englands løfte til Commonwealth om at vedstå sine forpligtelser skal fastholdes, så skal der særtales til om landbrugs-handelen med Commonwealth, og der skal meget omfattende økonomiske aftaler til om udviklingsbistanden til andre Commonwealthområder.

Det tredje af Englands væsentligste punkter, den engelske egnsudvikling, er heller ikke uden problemer: England yder gennem sin form for støtte til industri- og egnsudviklingen betydelige subsidier til sin industriproduktion og dermed til sin eksport. Det samme gør de fleste fællesmarkedslande, men de gør det vel på en knap så åbenlys facon. I England gives der investeringsbistand til industrien, som kan svinge fra 25 til 45 pct., og til dette kommer så nydannelsen i den engelske skattepolitik, den såkaldte arbejdskat. Princippet er som bekendt, at virksomheder betaler en bestemt ugentlig sum pr. ansat, og at de produktive industrier får helt eller delvis det udlagte beløb tilbage. Engelsk industri og den engelske regering regner med, at disse ting vil blive accepteret af fællesmarkedet; men regner fællesmarkedet også med det?

Se, disse ting er af England selv fremhævet som de væsentligste, og jeg tror, man heraf vil forstå, at der i bedste fald er grundlag for meget langvarige forhandlinger. Derfor mener jeg heller ikke, der i dag er grundlag for, at vi i Danmark kan tale om en absolut ændret markedssituation. England kan forlise i sine bestræbelser, og det må allerede nu gøres klart, at sker det, så er der uændret intet grundlag for dansk medlemskab af fællesmarkedet. Det er der hverken politisk eller økonomisk.

Det har jo i dominerende grad været de økonomiske vurderinger, der har præget

markedsdiskussionen. Jeg tror imidlertid, der er grund til at understrege, at der er en politisk side af sagen, som ikke bør glemmes. England anfører i dag som sin væsentligste begrundelse for at ønske forhandlingerne genoptaget, at man ønsker at få indflydelse på den politiske udvikling i Europa. Jeg tror, vi på baggrund af Europas historie bør forstå, at det forholder sig sådan, og jeg tror også, at vi, når vi ser tilbage i historien, skal være taknemlige for, at der har været engelsk indflydelse. Også i vor tid er der meget, der tyder på, at vi må være mere interesseret i et Europa med engelsk indflydelse end uden. Lægger man til dette, at de andre nordiske lande, med hvem vi har vort nære politiske og kulturelle familieskab, gør deres holdning til fællesmarkedet betinget af Englands holdning, så håber jeg, der fortsat vil være en almindelig opfattelse her i folketinget af, at heller ikke vi har en politisk interesse i et isoleret dansk medlemskab. Et politisk valg mellem et af Tyskland og Frankrig domineret fællesmarked og et af England og Norden domineret øvrigt Europa må uden forbehold falde ud til fordel for det sidste. Jeg ønsker at understrege dette, dels fordi det på baggrund af Englands erklærede politiske hensigt kan være rigtigt at vedstå sine egne politiske hensigter, dels fordi det også politisk vil være rigtigt at få understreget, at isoleret dansk medlemskab stadig er uden interesse.

Til bedømmelse af de økonomiske følger for Danmark af en tilslutning til fællesmarkedet er den nye, omfattende rapport, der på embedsmandsbasis er udarbejdet, værdifuld læsning. Jeg synes, den i det store og hele bærer præg af en nøgtern og objektiv vurdering, og kun i glimt får man hist og her fornemmelsen af, at følelsesmæssige sympatier har fået lov til at dominere. Om den nye rapport gælder dog det samme som om den første store chokrapport, at den generelt lider af den svaghed kun at beskæftige sig med udsigterne ved et medlemskab. Nu som før savner vi derfor en lige så omfattende undersøgelse af vore muligheder eller mangel på samme ved at stå udenfor. Formentlig skal det opfattes på den måde, at man selv skal slutte modsætningsvis: at når der er så mange økonomiske